

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **J. H.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou, se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2016, č. j. 2 Ad 19/2014 – 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobkyně, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce, se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 1.573 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 31. 1. 2014, č. j. X, zamítla námitky žalobkyně proti svému prvostupňovému rozhodnutí ze dne 18. 1. 2012, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek v § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Žalovaná shledala, že žalobkyně je dlouhodobě

v nepříznivém zdravotním stavu po operaci rakoviny pravého prsu. Jedná se však funkčně o postižení lehké, které odpovídá ztrátě pracovní schopnosti 20 %, přičemž je zohledněno i postižení zraku žalobkyně. Pokles pracovní schopnosti žalobkyně tedy nedosahuje zákonné hranice poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % nutné pro vznik nároku na invalidní důchod podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.

[2] V žalobě podané k Městskému soudu v Praze žalobkyně namítala, že posudková zhodnocení učiněná v rámci správního řízení jsou nesprávná, jelikož nebyly zohledněny všechny lékařské zprávy předložené žalobkyní, přičemž zdravotní stav žalobkyně se stále zhoršuje. Žalobkyně uvedla, že z doložených lékařských zpráv vyplývá, že její zdravotní stav je ovlivněn zejména rakovinou prsu, kterou onemocněla v roce 2001 a glaukomem levého oka spojeným s retinální (sítnicovou) okluzí bez jakékoliv prognózy zlepšení tohoto stavu. Nemá proto v rozhodné době jakékoliv uplatnění na trhu práce.

[3] Městský soud neshledal žalobu důvodnou. Městský soud na základě návrhu žalobkyně a doložených lékařských zpráv zadal zpracování posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (MPSV) ze dne 3. 6. 2015 a následně také doplňujícího posudku ze dne 14. 10. 2015. Na podkladě těchto posudků městský soud shledal, že podle lékařských zpráv byla při vyšetření v lednu 2013 zraková ostrost levého oka žalobkyně do dálky na úrovni praktické nevidomosti, a na pravém oku byla zraková ostrost do dálky 6/9 tj. 0,66. Toto zdravotní postižení žalobkyně odpovídá postižení uvedenému v kapitole VII položka 6 písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., přičemž z předepsaného rozpětí poklesu pracovní schopnosti 15 – 20 %, volila posudková komise horní hranici uvedeného rozpětí, tj. 20 % poklesu pracovní schopnosti. Tuto výši poklesu pracovní schopnosti pak navýšila dle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. o maximum 10 % na celkový pokles pracovní schopnosti žalobkyně ve výši 30 %. Tato hodnota poklesu pracovní schopnosti žalobkyně pak neodpovídá ani invalidnímu důchodu pro invaliditu I. stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť k tomu, aby dlouhodobý pokles pracovní schopnosti odpovídal alespoň invaliditě I. stupně, je zapotřebí pokles pracovní schopnosti o 35%, kterého žalobkyně nedosahuje.

[4] Posudková komise byla podle městského soudu jak při vypracování posudku ze dne 3. 6. 2015, tak při vypracování doplňujícího posudku ze dne 14. 10. 2015 řádným způsobem sestavena, neboť vedle posudkového lékaře byl přítomný i oční lékař, který zhodnotil jednotlivé lékařské nálezy předložené žalobkyní, a podrobně též zdůvodnil i posouzení zdravotního postižení žalobkyně podle přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. S ohledem na ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), městský soud nemohl přihlédnout k případným změnám zdravotního stavu žalobkyně v době po vydání rozhodnutí žalované, tj. po 31. 1. 2014.

II.

Obsah kasační stížnosti

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností.

[6] Stěžovatelka namítá, že lékařské zprávy datované po vydání rozhodnutí žalované, které předložila městskému soudu, popisují dlouhodobý špatný zdravotní stav stěžovatelky

pokračování

v období před datem vydání napadeného rozhodnutí, přičemž zdravotní stav se dále postupně zhoršuje. Z lékařského potvrzení z Univerzitní kliniky v Johannesburgu ze dne 8. 1. 2013 vyplývá, že zdravotní stav obou očí stěžovatelky se nebude zlepšovat, ale do budoucna se bude spíše zhoršovat. Stěžovatelka uvádí, že již v roce 2013 lékaři ve svých lékařských zprávách hovořili o zhoršování zraku v důsledku mrtvice očního nervu levého oka stěžovatelky. Rovněž zde popisovali laserové korektury, které částečně zachránily zrak na pravém oku. Takto postižené oko ztratilo možnost zlepšení a korektury skrze jakoukoliv novou operaci.

[7] U levého oka stěžovatelky je ztráta zraku téměř úplná, neboť stěžovatelka vidí pouze stíny ve vzdálenosti cca do 20 cm od tohoto oka. Stěžovatelka poukazuje na to, že v obecné rovině je ztráta zraku na jednom oku spojena se zvýšeným zatížením druhého oka, které je rovněž postiženo nebezpečím zrakového omezení, a také s psychickým zatížením postižené osoby. To vše by se mělo odrazit a být obsahem posudku Posudkové komise MPSV bez ohledu na to, zdali občan České republiky žije na území České republiky nebo mimo něj. Stěžovatelka ke kasační stížnosti doložila také fotografie, které mají prokázat poškození jejího zraku.

[8] Vzhledem k tomu, že se jedná o těžké, vleklé formy, léčení vzdorující, trvale poškozující funkci obou očí, je stěžovatelka toho názoru, že procentní míra poklesu její pracovní schopnosti měla být hodnocena a posouzena dle přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kapitoly VII (Postižení oka, očních adnex, zraku), položky 4b (Ztráta oka nebo vizu oka), příp. dle položky 6d (Jiné poruchy a postižení oka, očí), kde procentní míra poklesu pracovní schopnosti činí 40 % až 50 %, resp. 35 % až 50 %.

[9] Stěžovatelka nakonec také uvádí, že nemá za současného zdravotního stavu jakékoliv uplatnění na trhu práce, neboť nebyla a ani není schopna vykonávat fyzické a fyzicky náročné práce a ani psychicky nenáročné práce administrativního charakteru či obdobného charakteru, jak je patrné z lékařských zpráv předložených správním orgánům i městskému soudu. Pokud z posudků MPSV vyplývá opak, není jasné, jakou konkrétní pracovní činnost by stěžovatelka mohla vzhledem ke svému zdravotnímu stavu vykonávat.

[10] Stěžovatelka ze všech výše uvedených důvodů navrhuje rozsudek městského soudu zrušit, a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatelka namítá, že žalovaná ani městský soud řádně nezohlednily lékařské zprávy předložené stěžovatelkou a dospěly k nesprávnému závěru ohledně závažnosti jejího zdravotního postižení. Tato námitka představuje podle svého obsahu s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu námitku neúplného a nepřesvědčivého posouzení zdravotního stavu v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Nejvyšší správní soud uvádí, že podle jeho konstantní judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, č. 511/2005 Sb. NSS) se jedná o námitku jiné vady řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47), tj. z důvodu nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[15] Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou, medicínskou (invalidní důchod je podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem), a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především.

[16] S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20, konstatoval, že: „[s]právní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o němž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku – srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 25. 9. 2003 č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, z poslední doby např. rozsudek ze dne 3. dubna 2013 č. j. 6 Ads 158/2012 - 24, rozsudek ze dne 10. května 2013 sp. zn. 6 Ads 12/2013, rozsudek ze dne 10. května 2013 sp. zn. 6 Ads 25/2013 a mnohé jiné), případně - namítal-li to žalobce - zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).“

[17] Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě

pokračování

odůvodnit. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky č. 359/2009 Sb., přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí, včetně případného navýšení podle § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.

[18] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že procentní míra poklesu její pracovní schopnosti měla být hodnocena a posouzena dle přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kapitoly VII (Postižení oka, očních adnex, zraku), položky 4b (Ztráta oka nebo vizu oka), příp. dle položky 6d (Jiné poruchy a postižení oka, očí), kde procentní míra poklesu pracovní schopnosti činí 40 % až 50 %, resp. 35 % až 50 %. Zpochybňuje tedy závěry posudkové komise v řízení před městským soudem. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda posudek posudkové komise MPSV obстоjí v testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti.

[19] Z posudku ze dne 3. 6. 2015, vypracovaného posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí na základě zadání soudu, vyplynulo, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 31. 1. 2014, žalobkyně nebyla invalidní ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Posudková komise shledala, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je onemocnění zraku – lehká slabozrakost očí. Posudková komise při posouzení zraku stěžovatelky vycházela z lékařské zprávy ze dne 4. 5. 2011, podle něhož je vizus stěžovatelky na dálku 0,5 (5/15). V lékařské zprávě není uvedena korekce, vizus na blízko a rozsah zorného pole, ani způsob terapie. Tento stav podle posudku odpovídá kapitole VII položka 1a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. s poklesem pracovní schopnosti 15 %. Tato hodnota byla navýšena dle § 3 odst. 1 téže vyhlášky o maximum 10 % na výslednou hodnotu 25 % poklesu pracovní schopnosti s ohledem na rakovinu prsu v remisi od roku 2003.

[20] Žalobkyně následně vznesla proti tomuto posudku námitky, k nimž přiložila lékařské zprávy ze dne 8. 1. 2013 a ze dne 18. 7. 2015, ze kterých mělo vyplývat, že její zrak se nebude ani nemůže zlepšovat a do budoucnosti se bude spíše zhoršovat. Městský soud si proto vyžádal zpracování doplňujícího posudku. Podle tohoto posudku z překladů uvedených lékařských zpráv vyplývá, že v lednu 2013 byla zraková ostrost levého oka do

dálky pro trvalé poškození zraku na úrovni praktické nevidomosti a na pravém oku byla zraková ostrost do dálky 6/9, tj. 0,66, tedy mírně lepší, než bylo uvedeno v lékařské zprávě ze dne 4. 5. 2011. Další údaje o zrakových funkcích, zejména vyšetření zorného pole, zrakové ostrosti na blízko a podrobné oční vyšetření zpráva neobsahuje. Na základě těchto závěrů posudková komise shledala, že postižení žalobkyně odpovídá kapitole VII, položce 6c přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. v procentní míře poklesu pracovní schopnosti 20 %. Ačkoliv na levém oku je praktická nevidomost, na pravém oku je minimální poškození zrakové ostrosti, přičemž od roku 2011 se stav mírně zlepšil. Proto nelze toto postižení hodnotit jako vleklou formu léčení vzdorující, trvale poškozující funkci obou očí podle kapitoly VII, položky 6d citované přílohy vyhlášky. Postižení rovněž nelze hodnotit podle kapitoly VII, položky 4b této přílohy, jelikož ztráta vizu jednoho oka se závažnější poruchou zrakových funkcí na druhém oku vyžaduje vizus roven nebo horší než 6/60, 0,10) nebo koncentrické zúžení zorného pole do 45 stupňů od bodu fixace nebo snížení zrakové ostrosti s optimální korekcí nejméně na 6/36 (0,16). Takové vady však nebyly u žalobkyně prokázány. I v tomto posudku byl pokles pracovní schopnosti navýšen o 10 % podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. Ani tak zjištěná hodnota poklesu pracovní schopnosti však nedosahovala 35 %.

[21] Nejvyšší správní soud shledal, že uvedené závěry splňují požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti. V posudcích, ze kterých městský soud při posouzení věci vycházel, jsou zohledněny všechny podklady předložené stěžovatelkou. Z posudků přitom srozumitelně vyplývá, proč nebylo možné posoudit postižení zraku stěžovatelky podle kapitoly VII, položky 4b (Ztráta oka nebo vizu oka), příp. dle položky 6d (Jiné poruchy a postižení oka, očí) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Pro kvalifikaci postižení podle kapitoly VII, položky 4b vyhlášky č. 359/2009 Sb. je nutná: „*ztráta jednoho oka nebo ztráta vizu jednoho oka se závažnější poruchou zrakových funkcí na druhém oku (vizus roven nebo horší než 6/60, 0,10) nebo koncentrické zúžení zorného pole do 45 stupňů od bodu fixace nebo zraková ostrost s optimální korekcí snížena nejméně na 6/36 (0,16)*“. Pokud lze poškození levého oka stěžovatelky posoudit jako ztrátu vizu oka, žádná z lékařských zpráv nedokládá poškození pravého oka dosahující uvedených hodnot. Podle lékařské zprávy ze dne 4. 5. 2011 byl vizus pravého oka v hodnotě 0,5, podle lékařské zprávy ze dne 8. 1. 2014 potom 0,66, tj. v obou případech vyšší (tzn. indikující méně závažnou vadu) než hodnota stanovená vyhláškou. Vzhledem ke zlepšení hodnoty vizu na pravém oku posudková komise v posudku ze dne 14. 10. 2015 shledala, že vadu nelze posoudit jako těžkou, vleklou formu, léčení vzdorující, trvale poškozující funkci obou očí ve smyslu kapitoly VII, položky 6d vyhlášky. Postižení zraku bylo identifikováno jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a procentní míra poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky byla určena v souladu s vyhláškou č. 359/2009 Sb. Zohledněno bylo rovněž další zdravotní postižení stěžovatelky (stav po rakovině prsu s úspěšnou léčbou), přičemž procentní míra poklesu pracovní schopnosti byla navýšena v maximální možné výši. Závěry obsažené v posudcích přímo odkazují na lékařské zprávy doložené stěžovatelkou.

[22] Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že lékařské zprávy datované po datu vydání rozhodnutí žalované popisují dlouhodobě špatný zdravotní stav stěžovatelky zejména před datem vydání jejího rozhodnutí, tato námitka není důvodná. K lékařské zprávě ze dne 18. 7. 2015 posudková komise v posudku ze dne 14. 10. 2015 přihlédla, přičemž z něj nedovodila žádné skutečnosti, odůvodňující odlišné posouzení věci. Lékařská

pokračování

zpráva ze dne 4. 11. 2015, podle níž je poškození zraku žalobkyně na pravém oku v hodnotě 0,45, byla předložena až po zpracování doplňujícího posudku, a nijak z ní nevyplývá, že by zachycovala stav před datem vydání rozhodnutí žalované. Městský soud tudíž postupoval správně, pokud k této lékařské zprávě nepřihlížel.

[23] Důvodná není rovněž námitka, podle níž dle sdělení očních lékařů a specialistů žádný operativní zákrok nepovede ke zlepšení vizu pravého oka stěžovatelky, přičemž současná viditelnost pravého oka se bude postupně zhoršovat. Jedná se o tvrzení, které nemá oporu ve spise a stěžovatelka nepředložila Nejvyššímu správnímu soudu žádné důkazy, z nichž by tento závěr pro rozhodnou dobu vyplýval. Fotografie předložené stěžovatelkou Nejvyšší správní soud jako důkaz neprováděl, neboť jednak je mohla a měla stěžovatelka k důkazu navrhnout již v řízení před městským soudem, jednak nemohou nijak napomoci k objasnění sporné otázky zjištění zdravotního stavu stěžovatelky ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované.

[24] K námitce, že z posudků MPSV není zřejmé, jakou konkrétní práci by stěžovatelka měla vykonávat, Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětem posudku není doporučení konkrétní pracovní činnosti, ale vyhodnocení pracovních schopností vzhledem k objektivně zjištěnému zdravotnímu stavu žadatele o invalidní důchod. Jak shledal Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19. 2. 2010, č. j. 3 Ads 6/2010 – 67: *„Otázka vhodného pracovního zařazení a vhodných pracovních podmínek při částečné invaliditě je úkolem úřadu práce, nikoliv otázkou změny hodnocení či stanovení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Subjektivní pocity stěžovatele o jeho pracovní neschopnosti a jeho zdravotních potížích, nejsou-li podloženy objektivně zjištěným zdravotním stavem, nemohou být kritériem pro přiznání dávky důchodového pojištění.“* Ani tato námitka proto není důvodná.

[25] Stěžovatelka tak v kasační stížnosti neuvedla žádné skutečnosti, které by vyvracely úplnost, přesvědčivost a správnost posudků, z nichž při posouzení věci vycházel městský soud. Nejvyšší správní soud podotýká, že pro přezkum rozhodnutí žalované je podle § 75 s. ř. s. rozhodný skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nové skutečnosti rozhodné pro vznik nároku na invalidní důchod má stěžovatelka možnost uplatnit v nové žádosti. Pokud tedy stěžovatelka zprávou ze dne 4. 11. 2015 dokládá další zhoršení vizu pravého oka, mohlo by se případně jednat o další zhoršení jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, v jehož důsledku by již mohla splňovat podmínku poklesu pracovní schopnosti rozhodnou pro vznik invalidity. Toto tvrzení by však musel opětovně posoudit posudkový lékař žalované, pokud by stěžovatelka podala novou žádost o přiznání invalidního důchodu. Nejvyšší správní soud však připomíná, že druhou podmínkou pro nárok na invalidní důchod je potřebná doba pojištění. Splněním této podmínky se však soud nezabýval, neboť nebyla zkoumána ani v řízení před žalovanou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal naplnění namítaného kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[27] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[28] Odměna zástupkyně stěžovatelky Mgr. Dagmar Rezkové Dřimalové, advokátky, která byla stěžovatelce k její žádosti ustanovena usnesením městského soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 2 Ad 19/2014 – 30, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti ze dne 13. 6. 2016 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Náklady tedy činí částka 1.000 Kč [§ 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve spojení s § 35 odst. 2 věta druhá s. ř. s.] a částka 300 Kč jako náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 1.300 Kč. Zástupkyně stěžovatelky rovněž doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, její odměna se tak zvyšuje o tuto daň (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a celkem činí 1.573 Kč. Zástupkyni stěžovatelky tak bude vyplacena částka ve výši 1.573 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu